

Дзень чарнобыльскай трагедыі – гэта не свята, на якое трэба спяшацца, каб не пакрыўдзіць гаспадароў няўвагай, а боль і гора, наша горкая памяць.

Мінула 20 год. Пастаяннай рубрыкай раённай газеты была і застаецца адна – “Жыццё пасля Чарнобыля”. Па сутнасці кожны нумар “раёнкі” аб гэтым, як жывуць і працуюць хайнічане.

А як у брагінскіх суседзяў? Журналісты “Маяка Палесся” адгукнуліся на нашу просьбу, прадаставіўшы некалькі матэрыялаў, з якіх чытач даведаецца, што і на Брагіншчыне працягваецца жыццё дзякуючы не дабрачыннасці, а стваральнай працы людзей, вялікаму клопату кіраўніцтва рэспублікі.

Як было ў далёкія красавіцкія і майскія дні і ночы 1986 года сапраўдныя ліквідатары катастрофы на Чарнобыльскай атамнай станцыі будуць памятаць на працягу ўсяго свайго жыцця. Многія з іх, хто прыняў на сябе ўдар раз’юшанага атама, ужо глядзяць на нас з гранітных пліт і абеліскаў. І перад імі мы ў неаплачым даўгу, як і перад салдатамі Вялікай Айчыннай вайны, якія аддалі свае жыцці дзеля жыцця на Зямлі.

На другой старонцы гэтага нумара “ЛС” змешчаны фотаздымак 1986 года двух хлопчыкаў. Зараз яны дарослыя людзі, магчыма, пазнаюць сябе, патэлефануюць у рэдакцыю або напішуць. Як склаўся іх лёс? А нашы ж лёсы, жыхароў пацярпеўшых раёнаў, знігаваны адзіным клопатам: жыць насуперак Чарнобылю. І гэта надае сілы, каб расціць хлеб і жывёлу, будаваць дамы, выхоўваць дзяцей, добраўпарадкаваць, наводзіць чысціню і парадак у населеных пунктах. І ўсё гэта рабіць не горш, а, магчыма, і лепш, чым у “чыстых” рэгіёнах.

М. Старчанка

ЛЮДЗІ ЗОНЫ

Хто не быў тут, той не знае,
Як жыве тут чалавек,
Правільней – як выжывае,
Уварваўшы ў часа век.
Ходзяць радыенукліды
У паветры і вадзе,
І ад гэтае агіды
Не схавацца больш нідзе.

Не пасі кароў у лесе,
Не бяры ў лесе грыб,
Усё на брудным тут замесе
Падалося ўжо ў глыб.
Людзі зоны... Гаравачі
Будуць дні свае яны,
Ім ніколі ўжо не знаці
Светлай радаснай вясны.